

Νίκος Α. Νομικός

Τεσσερα κείμενα μετά τον κατακλυσμό

Πελαγίσια όραση

Μεγάλος φανερώθηκε ο λόγος σου
σ' αυτή την κουρασμένη οδοιπορία.
Πώς να ξεχάσω και τις τέσσερις κατά σειρά
απανωτές εμπειρίες που χαρακώσαν βαθιά
την ψυχή με τ' απομέσα μάτια.
Αν είναι πεσμένος, όπως λες, είν' επικίνδυνο'
μόνο τα σύννεφα του χρόνου τρέχουν στα
μάτια του σίφουνας.
Αν είσαι ξύπνιος, μετανιώνεις την ώρα που
σηκώθηκες όρθιος και ξεδιακρίνεις
ένα προς ένα τ' απάνθρωπα σκοτάδια.

Νύχτες δεσπόζουσες

Δεν μπόρεσα να σηκωθώ να δω ποιος ήταν
αυτός που φώναζε απελπιστικά, μέσα στα
φάσματα της νύκτας, έλα πανύψηλε μου
αδελφέ, με τα ζεστά σου χέρια, κι άγγιξε με,
και πες μου, σε παρακαλώ, σήκω
αδικοντικιασμένε άκητή, άρον το τραύμα
σου κι ανέβα να πλυθείς στην ασημένια
λίμνη, έτσι να γίνει πιο ανθρώπινη η
αναπνοή και βιώσιμη η ζωή σου.

Από τότε πώς να κοιτάξω τις μέρες μου
κατάματα και πώς να ξεμπαρκάρω απ' τα

Το μαντίλι με το χυμένο μονόγραμμα

□ρτες εκεί, στη γειτονιά την πρώτη, ερχόμενη
απ' τας Ινδίας. Σε φώναζαν η αρχόντισσα της Μπεναρές,
ήσουν κατάμαυρη σαν το παλτό
του χάρου, τα χρόνια σου ανεβασμένα πάνω
από εκατόν τριάντα σκαλοπάτια.
Κι έτυχε να πέσω μέσα στα βαθιά σου μάτια
τα τρομαχτικά.
□ταν ακόμα η ζωή μου στην παρθενική ουσία,
πριν τους βομβαρδισμούς και τις καταστροφές
του Ασίμωφ.
Από τότε, θα μου πεις, άλλαξε η πορεία
τα βήματα μου, δεν φοβούνται να μεγαλώσουν τις γιορτές
τους
τα νεκρά παιδιά, η ηλιοφάνεια η δική μας
ερνάει ακόλαστη μέσα απ' τα μάτια των τυφλών,
οι τραυματίες μας θυμίζουν το σπουδαίο μας αίμα,
και τώρα προς το τέλος δεν μου έμεινε καμιά φωνή,
καμιά χειρονομία κατά τους δήμιους της δημόσιας
υγείας,
κι ας δικαιώσει ο θεός τα βήματα μου.

Επιθυμία

Αν αποφασίσω καμιά φορά να γράψω του βίου
μου τη γραφή, μου φαίνεται πως θα ξανάρτει η
φοβερή μου αιμοβροντή μαζί με τις μέγαιρες
αδελφές της. Και θα μου αναγγείλει τη μεγάλη της
όρεξη, να φύγουμε, λέει, αγκαλιασμένοι στον
αιώνα της λύτρωσης.